

Josep Solà, música molletà

Jaume Boix Pujol*

Josep Solà, música molletà... Així es llegeix en la placa que dona nom a la plaça que li fou dedicada l'any 2002.

L'any anterior havia rebut la Medalla de la Ciutat.

Tristament, ens va deixar el 23 de març passat.

Música que cultivà un ampli ventall de facetes dins dels diversos camps de la música. Anà des de la música lleugera; ballables, cançons, jazz; música de cinema; folklòrica, sardana... fins a la música clàssica. És enorme el que va cultivar en tots aquests camps: es pot dir que ben pocs músics han assolit aquesta diversitat. Ho anirem veient punt per punt.

Començà els primers passos amb el també molletà Àngel Catafau, de qui rebé les primeres lliçons de solfeig i piano. L'harmonia la féu amb Joan Suñé Sintes, i amb una base de formació al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona. A partir d'aquí fou autodidacte i, en menys de vint-i-set anys, ja tenia orquestra pròpia. Abans havia format part de diversos conjunts i amb l'orquestra Gadea actuà tot un any a Istanbul.

Els seus ballables *Abrilesco* i *Miniatures* varen donar la volta per tot el món. Això és aviat dit!

Fou l'autor de moltíssimes cançons que varen ser moda, i les sentíem per ràdio, televisió, i foren interpretades per grups musicals a tot el país. També va compondre música per a espots comercials que es varen escoltar per tota la Península.

Molt important va ser el seu pas per la música de pel·lícules; potser la més

coneguda és *Un vaso de Whisky*, però si haguéssim de donar tots els títols de cançons i pel·lícules, no cabrien en aquest paper, com diria Josep Pla.

El 1960 entrà a Ràdio Barcelona de la mà de Joaquin Soler Serrano, on el veiérem en moltíssims programes musicals i, fins al 1972, fou assessor musical de Radio Nacional i també de TVE.

En el terreny de música simfònica, hi va treballar molt i molt bé. La suite en tres temps *Divertiment Tonal* fou estrenada al Palau de la Música de Barcelona amb molt èxit. També li fou editada una partitura per a piano que consta de set peces, titulada *Daphniaes*: cada una d'elles és una veritable perla musical.

L'any 1968 fou nomenat conseller de la Societat General d'Autors (SGAE) i, des d'aquí, fou l'impulsor del Premi SGAE de Sardanes.

Hem arribat al punt en què tots l'hem conegut de més a prop. La seva primera sardana consta que fou *Al so de la tenora* i la segona, *Montserrat*, les dues compostes l'any 1948: ell les considerava com el seu primer amor dins el món de la sardana.

Ja en el 1976 compongué *Sóc de Mollet*, dedicada al seu poble, que sempre estimà, i l'any següent presentà *Un dia de Març*, que quedà finalista en el Premi Joaquim Serra, premi d'alt nivell musical dins la Cobla: un veritable pas de gegant.

Amb temes dels grans mestres clàssics va fer un recull de sardanes molt interessant: *Clàssics per la Cobla*. En cada una d'elles s'hi veu el mèrit dels enlla-

* Música. jaumebp@casaboix.es

Josep Solà, al piano. Al darrera, Paquita Roma (vda. d'Abelló), Jaume Boix i Joan Garreta.

ços entre els diferents temes, portats amb evident mestratge.

La seva sardana *Les campanes de Sant Mori* obtingué el primer premi en el 17è. Concurs de Ceret-Banyoles, i entre sardana i sardana, va compondre també molta música per a cobla com: *Aires Mediterranis*, *Impressions d'un viatge*. I tots coneixem *Mollet Ciutat Pubilla*, ja que és la música de sintonia del programa sardanístic de Ràdio Mollet. Fins aquí podríem dir que hem donat una breu pinzellada a la seva obra musical; si consultem Google veurem que a l'SGAE hi té registrades 749 obres. És molta feina: és tota una vida dedicada a la música.

Un cop arribada la jubilació, durant molts anys vàrem sortir cada divendres, amb les nostres esposes d'excursió a pobles de Catalunya. Una setmana cap a Tarragona, l'altra cap al Pirineu, a prop de Lleida o de Girona.

Era curiós, i no fallava mai, que en el primer que es fixava era en el campanar, i no mancava mai un comentari

sobre l'estil o la semblança amb el d'altres pobles. Els carrers, les places... i si veia un camp de futbol, a l'hora del dinar a la fonda o al restaurant, sempre s'interessava pels colors de l'equip local: demostrava tenir una memòria fotogràfica de pobles i pobles que havíem visitat.

La persona que no el coneixia de prop tenia el concepte que era un home extremadament seriós, i no era així: tenia un gran sentit de l'humor. A vegades et llençava un estirabot i, quan semblava que allò t'ho agafaves malament, descobries un petit somriure per sota el seu nas, i s'acabava rient ben fort conjuntament.

Ell sempre estimà Mollet i s'enyorava quan, per motius de la seva professió, havia d'absentar-se'n períodes de temps massa llargs.

Recordo molt bé la conversa que va tenir en un dinar de l'aplec de Cabestany, amb uns membres del Foment de la Sardana, en què explicà que l'any 1964 havia aconseguit el Premi del Sindicat de l'Espectacle per la banda sonora de la pel·lícula *Fuego*, de Julio Coll, per la qual cosa va tenir l'oferta de molt treball en diverses pel·lícules... però això l'hauria obligat a viure permanentment a Madrid... i no ho agafà.

En Josep Solà és molt apreciat a la Catalunya Nord, on ha dedicat moltes i bones sardanes, i hi ha fet molts amics.

Ell, en una ocasió, en preguntar-li en què s'inspirà per la sardana *Un dia de Març* digué: en la fi de l'hivern... i l'arribada de la primavera.

Fatídicament, en un dia de març ens deixà!

Mestre: Mollet sempre et recordarà.